

Standerhejsningstale Marie Louise Friderichsen Nakskov Roklub 7. april 2013

Først og fremmest tusind tak for invitationen til at holde standerhejsningstalen i Nakskov Roklub. Se, det er jo altid så pokkers farligt at give en politiker ordet, for man risikerer, at hun aldrig giver det fra sig igen og bruger timer på at berette om sine politiske bedrifter og fremtidigde mål.

Men det vil jeg helt og aldeles forskåne jer for, for dagen i dag står i solens og forårets tegn.

Endelig langt om længe tror vi på, at vinteren er ved at være forbi og foråret og lidt varme er på vej og for jer betyder det tilbage på vandet, bortset fra de enkelte seje, som søger til vandet hele året rundt jeg har set billeder i jeres flotte, nu desværre afdøde, Åreblad.

Jeg selv kender fornemmelsen af at søge til vandet.

Jeg voksede op i det Midtjyske, lige mellem Viborg og Silkeborg, hvor man er så langt fra havet, som man næsten kan komme i Danmark, men til gengæld er begunstiget af de smukkeste, store søer.

Jeg boede på en halvø, der stak ud i Hinge Sø og derfor er hele min barndom præget af livet på søen, for når man ikke har kørekort og ens forældre er så utålelige, som forældre nu engang er, når man er barn og ung, så er cykel og for mit vedkommende båd en måde at komme væk på og få tænkt dybe tanker. Så mange gange har jeg cyklet søen rundt, en tur på en 11 1/2 km, men endnu flere gange har jeg roet, i mine forældres robåd en stor gammel sag på godt 3 meter i længden og tung som jeg ved ikke hvad, med lange træårer i åregaflerne, som de havde en tendens til at hoppe ud af, når man var ekstra opsat på at lægge alle kræfter i og præstere en god tid på tværs af søen, så man uvægerligt endte med at ryge bagover på en meget uelegant måde.

Men det bedste ved at ro var at det fik tankerne væk, blæst ærgrelser af vejen og

himlen blev højere midt ude på vandet. Da jeg senere flyttede til Århus for at læse, tog jeg glæden ved at ro med mig og begyndte i Århus Roklub, men ak, det blev en sørgelig kort karriere, for her var man på det store hav og der krævedes hele fem mennesker for at få båden i vandet og min kærlighed til vand, som i virkeligheden også er temmelig meget ærefrygt, gik over til, at jeg blev vinterbader og medlem af Vikingeklubben Jomsborg.

Men stadig forstår jeg glæden ved rosporten og bliver noget så stolt, når så lille en sport i Danmark med så få midler kan hive så mange medaljer hjem fra OL, det er seje mennesker - roere.

Og så kan jeg ikke lade være med at slutte med lidt politik, ikke meget, men nok til at antyde, hvordan jeg nogle gange med stor underen opfatter kommunen og hvad jeg i hvert fald personligt ønsker at ændre:

En offentlig og en privat virksomhed aftalte at dyste i kaproning i en otter.

Begge mandskaber trænede længe, og da dagen kom, var begge hold "fit for fight".

Alligevel vandt den private virksomhed med en hel kilometer.

Moralen røg helt i bund hos den offentlige virksomhed, og den øverste ledelse besluttede, at næste år skulle man vinde. Der blev nu nedsat en projektgruppe til at undersøge problemet.

Gruppen fandt efter mange undersøgelser ud af, at de private, helt uhørt, havde otte mand til at ro og en til at styre, mens det offentlige havde en mand til at ro og otte til at styre.

I denne tilspidsede krisesituation viste ledelsen betydelig handlekraft.

De fik straks fat i et konsulentfirma, som skulle undersøge det offentliges struktur, og eksperterne kom efter mange måneders arbejde til den konklusion, at der var for mange til at styre og for få til at ro.

På baggrund af konsulentrapporten blev der straks foretaget ændringer i holdopstillingen. Man havde nu fire styrmænd, tre overstyrmænd, en styreleder

og en roer.

Af motivationshensyn indførte man desuden et pointsystem for roeren: "Vi vil udvide hans ansvarsområde og give ham større indflydelse".

Året efter vandt de private med to kilometers forspring.

Den offentlige virksomhed fyrede straks roeren på grund af det dårlige resultat, men udbetalte dog en bonus til ledelsen i erkendelse af det store arbejde, der var blevet udført.

Der blev udfærdiget en ny analyse fra konsulentfirmaet, som konkluderede, at man havde valgt den rigtige taktik, og at motivationen også var i orden.

Dermed måtte det være materialet, der skulle rettes på.

Således er den offentlige virksomhed i dag er ved at udvikle en ny bådtype...

Jeg håber, I får en forrygende sæson og ønsker jer alle tillykke med standerhejsningen, den 126 af slagsen

